

มาตรการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศ ด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ THE PHARMACOLOGIC TREATMENT FOR SEX OFFENDERS' SEXUAL IMPULSE BY HORMONAL CONTROL

วคินี กมลวารินทร์*

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธานี วรภัทร์**

■ บทคัดย่อ

ตามที่สถานการณ์และรายงานการเกิดคดีเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยเฉพาะที่เป็นข่าวครึกโครมอยู่ในช่วง 2-3 ปี ที่ผ่านมา คือ การข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ประกอบกับมีพฤติการณ์ฆ่าเหยื่อเพื่อปิดปากหรืออำพรางคดีร่วมด้วย จึงเป็นเหตุให้หน่วยงานของรัฐต้องร่วมกันเร่งมือแก้ปัญหาอย่างจริงจัง โดยการติดตามและขยายผลเพื่อหาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ และถึงแม้ว่าอัตราโทษสูงสุดของการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายไทย คือ โทษประหารชีวิต ก็ไม่ได้ทำให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวหรือมีความยำเกรงในอำนาจของกฎหมาย เนื่องจากว่าผู้กระทำความผิดมีพฤติกรรม และความรู้สึทางเพศที่ผิดปกติจากบุคคลทั่วไป หรือกามวิตถาร โดยผู้กระทำความผิดยังเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ รู้จักผิดชอบชั่วดีและรู้ว่าตนมีความผิดปกตินิในร่างกาย และจิตใจของตน แต่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ กล่าวคือยังมีเจตนา มีความตั้งใจ มีแรงจูงใจ มีแรงผลักดันทางเพศ มีการวางแผน แต่ก็ไม่ใช่อาการที่เกิดจากโรคจิต เช่น อาการหูแว่วประสาทหลอน ดังนั้น เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นจึงต้องรับโทษเช่นเดียวกันกับคนปกติทั่วไป คือ ตามประมวลกฎหมายอาญา

* นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

** ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

มาตรา 276 มาตรา 277 หรือ 277 ทวิ แต่ปัญหาสำคัญที่เกิดจากการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดประเภทนี้ คือการกระทำความผิดซ้ำ ผู้กระทำความผิดเหล่านี้มีฮอโมนเพศที่สูงส่งผลให้เกิดความต้องการทางเพศที่สูงขึ้นตามมา ประกอบกับไม่สามารถควบคุมความต้องการของตนเองได้ จึงเป็นที่มาของการกระทำความผิด

ดังนั้น การที่ผู้กระทำความผิดจะต้องรับการลงโทษด้วยการประหารชีวิตหรือจำคุก ที่กำหนดไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 ด้วยวิธีเดียว จึงไม่น่าที่จะเป็นการแก้ปัญหาที่ถูกต้อง เพราะไม่อาจทำให้ปัญหาที่เกิดจากความผิดปกติทางด้านจิตใจหายไปได้

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนจึงได้ศึกษาวิธีการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศโดยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอโมนเพศในต่างประเทศ เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางเพศไม่ให้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

จากการศึกษาวิธีการบังคับโทษผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอโมนเพศ ตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐฟลอริดาและประเทศสาธารณรัฐเกาหลี พบว่าทุกประเทศมีการนำวิธีการดังกล่าวมาใช้เพื่อลดความต้องการทางเพศของผู้กระทำความผิด อันเป็นการบำบัดโดยตรงต่อผู้กระทำความผิดและส่งผลให้กระบวนการยุติธรรมเกิดความมั่นใจก่อนที่จะมีการปล่อยตัวผู้กระทำความผิดออกสู่สังคม การนำวิธีการดังกล่าวมาใช้ไม่ใช่เพียงแต่คำนึงถึงประโยชน์ในด้านของตัวผู้กระทำความผิดเอง แต่ได้คำนึงถึงความปลอดภัยของคนในสังคม

เป็นหลัก

นอกจากนี้สิ่งที่ได้จากการศึกษากฎหมายของประเทศต่าง ๆ คือ การเปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ เพราะวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอโมนเพศแม้จะเป็นวิธีการบำบัดรักษา แต่ก็เป็นการทำต่อเนื้อตัวร่างกายของบุคคล ที่อาจก่อให้เกิดผลข้างเคียงอันไม่พึงประสงค์ภายหลังการใช้ได้ ดังนั้น การให้ความยินยอม การรับทราบ การให้ข้อมูล การตกลงทำความเข้าใจกันระหว่างผู้บังคับใช้กฎหมายกับผู้กระทำความผิดจึงเป็นเรื่องสำคัญ ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

ดังนั้น บทลงโทษที่เหมาะสมจึงควรจะเป็นการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญาประกอบกับการรักษาด้วยการใช้ยา เพื่อควบคุมฮอโมนเพศในการบำบัดผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ อันจะช่วยลดอัตราการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราซ้ำ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษ ที่ประสงค์ให้ผู้ต้องโทษเมื่อพ้นโทษแล้วสามารถดำรงชีวิตในอนาคตโดยปราศจากการกระทำความผิดและมีความรับผิดชอบต่อสังคม และเพื่อเป็นการคุ้มครองสังคม

■ ABSTRACT

Due to the fact that the media has publicized many cases of rape and murder of children under 15 years of age over the last few years, the government and public authorities must work together in carrying out the solutions as soon as possible by

tracking down the sex offenders, arrest them, and punish them. However, the maximum penalty for the criminal offense of statutory rape in Thailand is the death penalty, though it does not seem to make sex offenders fear. These offenders have intentions, sexual drive, and plans to execute the crime. Nevertheless, they do not have any symptoms of psychosis such as hallucination and auditory hallucination. They are only unable to control their sexual urges. Therefore, when the crimes occur, they will receive the same punishment in the same way as a person of normal mental health by criminal law according to article 276, 277 and 277 bis nonetheless, the main problem is the same crimes are committed by repeat offenders because they have high levels of androgens resulting in having high sex drive but they cannot suppress it.

Thus, the death penalty and imprisonment as prescribed in criminal law are not the right solutions since the problem is caused by offenders who have problems with sex hormone balance.

For this thesis, the author has studied about using pharmacologic treatment to reduce sexual interest in order to help sex offenders to be able to re-integrate into society and not re-commit rape after they have been released from prison.

A study about using pharmacologic treatment to control the hormones according

to the laws California, Florida, and the Republic of Korea shows that they also use this process to decrease sex offenders' sexual desire as well. It is believed to be the effective treatment that benefits the sex offenders and also the people in the society in case of safety.

As has been studied, before using pharmacologic treatment, sex offenders are allowed to decide whether they agree to do it or not because even if the chemical castration is treatment, it can cause side effects as well. Thus, agreement between law enforcement agencies and offenders is crucial. This will also prevent the occurrence of human rights violations.

In conclusion, the appropriate sanctions should be attributed to punishment under the criminal code in combination with the pharmacologic treatment for sex offenders' sexual impulse by hormonal control. In order to help reduce the reoccurrence of sex offense after sex offenders have been released from the prison. Furthermore, this will also help them to be able to live their lives normally with responsibilities as a member of society.

■ บทนำ

ตามสถานการณ์ และรายงานการเกิดคดีเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราที่เป็นข่าวครึกโครมในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมาหลายคดี เช่น คดีนายหนูย ได้ลักพาตัวน้องการ์ตูนเด็กหญิงวัย 6 ขวบ จากบริเวณสถานีรถไฟ

แบร์ริง ไปชมขึ้นกระทำชำเราและฆ่าทั้งศพในพื้นที่รกร้างใกล้สถานีรถไฟเหตุดังกล่าวเมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2556

ข้อเท็จจริงในทางคดีของเหตุการณ์ดังกล่าวปรากฏว่า นายหนุ่ยเคยถูกดำเนินคดีอาญา (คดีแรก) ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 990/2551 ของศาลจังหวัดพล (ขอนแก่น) เมื่อปี พ.ศ. 2551 ในข้อหา “พยายามกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบสามปี” “กระทำอนาจารเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย” “พราวดังกล่าวอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดา” และ “กระทำให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพ”

ในการดำเนินคดีนั้น นายหนุ่ย ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ และยังคงมีการนำสืบพยานหลักฐานประกอบคำรับสารภาพ ศาลได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษนายหนุ่ยในความผิดฐานกระทำอนาจารเด็กหญิง จำคุก 4 ปี ความผิดฐานพราวดังกล่าว จำคุก 4 ปี และความผิดฐานทำให้ปราศจากเสรีภาพจำคุก 1 ปี รวมกันเป็นโทษจำคุก 9 ปี ซึ่งผลของคำพิพากษาเป็นเพียงบทสะท้อนจากฐานความผิดในคดีดังกล่าวที่ศาลต้องลงโทษตามอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดในความผิดข้อหากระทำอนาจารเด็กหญิงเท่านั้น

ครั้งที่สอง นายหนุ่ยได้กระทำความผิดซ้ำ (คดีที่สอง) ซึ่งเป็นกรณีที่กระทำต่อน้องการ์ตูน โดยนายหนุ่ย สารภาพว่า ก่อนเกิดเหตุหลังจากทำงานติดตั้งเวทีคอนเสิร์ตเสร็จได้ไปกินเหล้าขาว 1 ขวด ตามด้วยเบียร์อีก 4 กระป๋อง แต่ยังไม่มีอาการเมาจึงเดินออกไปซื้อเบียร์เพิ่ม ขณะเดินผ่านลานจอดรถเห็นน้องการ์ตูนนั่งอยู่ในรถเพียงลำพัง จึงออกอุบายชวนไปซื้อขนมแล้วพาเดินข้ามสะพานลอยสถานีรถไฟบีทีเอส

แบร์ริง ประกอบกับจังหวะเห็นพื้นที่ป่าร้างจึงงมมือต้องการดูเข้าไปก่อเหตุบีบคอจนหมดสติลงมือกระทำชำเราแล้วทิ้งร่างเด็กเอาไว้ เพราะไม่คิดว่าจะเสียชีวิตจากนั้นก็กลับไปทำงานตามปกติ

ในวันที่มีการนำตัวคนร้ายมาแถลงข่าว นายหนุ่ยได้กล่าวว่า “เวลาเมาผมจะเกิดอารมณ์ทางเพศ ควบคุมตัวเองไม่ได้ พอพบน้องการ์ตูนซึ่งอยู่คนเดียวที่ลานจอดรถ จึงออกอุบายพาไปเดินเล่น ก่อนจุดเข้าพงษ์ช้างทางบริเวณปากซอยลาซาล และชมขึ้นกระทำชำเรา แต่น้องการ์ตูนขัดขึ้น จึงใช้มือบีบคอจนแน่นิ่งไปซึ่งเหตุลักษณะนี้ผมเคยทำมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ครั้ง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 โดยภายหลังพ้นโทษจำคุกในคดีพราวดังกล่าวจากเรือนจำจังหวัดขอนแก่น ผมจะเลือกเหยื่ออายุประมาณ 12-13 ปี ที่เดินตามลำพัง ทำมาเยาะ แต่ที่ฆ่าคือ 4 รายรวมทั้งน้องการ์ตูน ส่วนที่เหลือหลังชมขึ้นเสร็จก็ปล่อยเด็กกลับบ้านไป เวลาเมาผมจะควบคุมตัวเองไม่ได้”

คดีนี้แม้ภายหลังศาลจังหวัดพระโยนงได้อ่านคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ อ.602/2557 ว่านายหนุ่ยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 199, 277 วรรคสาม, 283 ทวิ วรรคสอง, 289 (7), 309 วรรคหนึ่ง, 310 วรรคหนึ่ง และ 317 วรรคสาม ให้เรียงกระทงลงโทษ เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วศาลจึงมีคำพิพากษาให้ประหารชีวิต แต่การที่นายหนุ่ยให้การรับสารภาพ จึงมีเหตุบรรเทาโทษให้เหลือเพียงจำคุกตลอดชีวิต แต่ผู้เขียนเห็นว่าวิธีการนี้อาจไม่ใช่วิธีการลงโทษที่สามารถแก้ปัญหาได้ เพราะลักษณะของการกระทำความผิดที่นายหนุ่ยกระทำเป็นการกระทำใน

รูปแบบต่อเนื่องที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นเหยื่อในลักษณะคล้าย ๆ กันและพฤติกรรมในการกระทำก็มีลักษณะคล้าย ๆ กัน กล่าวคือไม่สามารถควบคุมตัวเองได้เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ จึงมีความเป็นไปได้สูงว่า หากพ้นโทษและกลับมาอยู่ในสังคมอีก นายหนุ่ยอาจกลับมากระทำความผิดซ้ำ การที่ผู้กระทำความผิดถูกลงโทษด้วยการประหารชีวิต จำคุก หรือปรับตามที่กำหนดไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 เพียงอย่างเดียวจึงไม่น่าที่จะเป็นการแก้ปัญหาที่ถูกต้อง เพราะไม่อาจทำให้ปัญหาที่เกิดจากความผิดปกติทางด้านจิตใจหายไปได้ ความไม่ปลอดภัยของสังคมยังคงมีอยู่

จากการศึกษาวิธีการบังคับโทษผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐฟลอริดาและประเทศสาธารณรัฐเกาหลีพบว่าทุกประเทศมีการนำวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศมาใช้เพื่อลดความต้องการทางเพศของผู้กระทำความผิด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราซ้ำ ซึ่งสามารถทำได้ 2 วิธี คือ วิธีการผ่าตัด และวิธีการใช้ยา บางแห่งอาจเรียกชื่อเฉพาะวิธีการนี้ว่า “Androgen Deprivation Therapy (ADT)” หรือ “การยับยั้งไม่ให้ร่างกายสร้างฮอร์โมนเพศชาย” โดยจุดมุ่งหมายของวิธีการทั้งสอง คือ การลดฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนให้อยู่ในระดับเหมือนก่อนช่วงวัยหนุ่มสาว ซึ่งจะเป็นวิธีการที่ช่วยให้ความต้องการทางเพศของผู้กระทำความผิดลดลง ประกอบกับช่วยลดจิตนาการทางเพศ และลดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ อันเป็นการบำบัดโดยตรงต่อผู้กระทำความผิดเพื่อป้องกัน

ไม่ให้ผู้กระทำความผิดกระทำความผิดซ้ำ และส่งผลให้กระบวนการยุติธรรมเกิดความมั่นใจ ก่อนที่จะมีการปล่อยตัวผู้กระทำความผิดออกสู่สังคม การนำวิธีการดังกล่าวมาใช้ไม่ใช่เพียงแต่คำนึงถึงประโยชน์ในด้านของตัวผู้กระทำความผิด แต่ได้คำนึงถึงความปลอดภัยของคนในสังคมเป็นหลัก

■ การบังคับโทษผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศในต่างประเทศ

ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นผู้ดำเนินการผลักดันประเทศต่าง ๆ ให้ตรากฎหมายเพื่อใช้ในการบำบัดผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ

ในปี ค.ศ. 1997 จึงเริ่มมีการบังคับใช้การบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศซึ่งบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาของรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Penal Code) มาตรา 645 โดยกำหนดให้ศาลใช้ดุลพินิจ โดยหากเป็นการกระทำความผิดครั้งแรกต่อเหยื่อที่มีอายุไม่เกิน 13 ปี ไม่ว่าจะเป็นการล่วงละเมิดทางเพศ การร่วมเพศทางทวารหนัก หรือการมีเพศสัมพันธ์ทางปาก ศาลอาจใช้ดุลพินิจมีคำสั่งให้บำบัดด้วยการใช้ยาหรือไม่ก็ได้ หรือจะให้มีการพักการลงโทษร่วมกับการใช้ยาก็ได้ แต่หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำศาลจะต้องลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยการใช้ยา หรือใช้ยาร่วมกับการพักการลงโทษเท่านั้น

การเริ่มการรักษาด้วยการใช้ยา กฎหมายกำหนดให้เริ่มภายในระยะเวลา 1 สัปดาห์ก่อนที่ผู้กระทำความผิดจะถูกปล่อยตัวออกจากที่

คุมขัง และยังคงต้องได้รับการรักษาต่อไปจนกว่า คณะกรรมการของกรมราชทัณฑ์จะมีความเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรักษาต่อ โดยกระบวนการดำเนินการดังกล่าวกฎหมายได้กำหนดให้อยู่ในความรับผิดชอบของกรมราชทัณฑ์

ในส่วนของรัฐฟลอริดา ได้บัญญัติวิธีการบำบัดผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ด้วยวิธีการใช้ยาไว้ในพระราชบัญญัติแห่งรัฐฟลอริดา (The Florida Statutes) มาตรา 794.0235 โดยบัญญัติให้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะพิพากษาให้จำเลยได้รับการรักษาด้วยยา เมื่อมีการพิสูจน์แล้วว่าจำเลยกระทำความผิดจริง โดยศาลอาจจะใช้ดุลพินิจไม่กำหนดโทษ หรือ ให้ลดโทษรวมกับการรักษาด้วยยาได้ หรืออาจมีคำสั่งให้จำเลยทำหมันด้วยวิธีปกติ เมื่อจำเลยแสดงความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร และแสดงให้เห็นว่าจำเลยเข้าใจวิธีการทำ อันเป็นบทบังคับโทษทางเลือก ทั้งนี้คำสั่งให้มีการบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาจะดำเนินการได้ต่อเมื่อผู้เชี่ยวชาญทางด้านการแพทย์ (Medical Expert) มีความเห็นว่าจำเลยเป็นผู้เหมาะสมที่จะได้รับการรักษา อีกทั้งคำสั่งดังกล่าวจะต้องมีการระบุระยะเวลาการรักษาเป็นจำนวนปีที่ชัดเจน และจะต้องเริ่มต้นที่จะใช้ยาไม่ช้ากว่าหนึ่งสัปดาห์ก่อนที่จำเลยจะออกจากเรือนจำหรือที่คุมขังอื่น โดยกระบวนการดำเนินการดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบของกรมราชทัณฑ์

สำหรับประเทศสาธารณรัฐเกาหลีประกาศใช้กฎหมายโดยจัดทำเป็นพระราชบัญญัติเฉพาะชื่อพระราชบัญญัติการรักษาโดยการใช้อายากับผู้กระทำความผิดทางเพศ (Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders

Sexual Impulses) โดยมีวัตถุประสงค์บัญญัติไว้ชัดเจนในกฎหมาย คือ เพื่อป้องกันการกระทำอาชญากรรมทางเพศซ้ำ โดยการนำการรักษาด้วยวิธีการใช้ยามาปรับใช้กับผู้ป่วยที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviant Patients) ที่มีประวัติว่าได้เคยกระทำความผิดทางเพศ และผู้ที่ถูกศาลพิพากษาแล้วว่าได้กระทำอาชญากรรมทางเพศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับสู่สังคมได้ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี พนักงานอัยการจะเป็นผู้มีคำร้องขอให้มีการตรวจร่างกายผู้กระทำความผิดโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุขภาพจิตจากนั้นหากผู้กระทำความผิดมีอายุ 19 ปีขึ้นไป และมีความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญว่าควรได้รับการรักษา พนักงานอัยการจะเป็นผู้ยื่นคำร้องต่อศาลขอให้มีการรักษาโดยการใช้อายแก่ผู้กระทำความผิด

ทั้งนี้คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ จะต้องดำเนินการภายใต้การดูแลของพนักงานอัยการ และก่อนจะเริ่มดำเนินการเป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการ ที่ต้องอธิบายถึงประสิทธิภาพและผลข้างเคียงของการใช้ยา รวมถึงกระบวนการขั้นตอน ความถี่ ฯลฯ ของการใช้ยา ให้แก่บุคคลที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ทราบ

ในส่วนของการเริ่มต้นการใช้ยา และตลอดระยะเวลาที่ผู้กระทำความผิดได้รับยาเจ้าพนักงานคุมประพฤติจะเป็นผู้มีหน้าที่ดำเนินการตามคำสั่งดังกล่าว

จากการศึกษากฎหมาย ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย และรัฐฟลอริดา จะเห็นได้ว่า การบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ เป็นขั้นตอนในขั้นบังคับโทษ คือ

จะต้องมีการพิสูจน์แล้วว่าจำเลยเป็นผู้กระทำผิดจริงและเป็นการบำบัดที่ใช้ควบคู่กับการพักการลงโทษ โดยมีหน่วยงานราชทัณฑ์เป็นผู้ดูแลที่สำคัญวัตถุประสงค์ในการออกกฎหมายของทุกประเทศมีวัตถุประสงค์เดียวกัน คือ เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ และสามารถคืนคนดีกลับสู่สังคม อันสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการบังคับโทษในปัจจุบัน

■ วิเคราะห์บทลงโทษในความผิดฐานกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญากับต่างประเทศ

ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยกำหนดโทษความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราไว้ในมาตรา 276 ความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีไข่ภริยาหรือสามีนไว้ในมาตรา 277 และในกรณีที่ผู้กระทำชำเราถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัสก็ต้องรับโทษหนักขึ้นตามมาตรา 277 ทวิ นั้น ซึ่งบทลงโทษได้แก่ ประหารชีวิต จำคุกและปรับตามมาตรา 18 โดยบัญญัติไว้ดังนี้

มาตรา 276 วรรคแรก บัญญัติว่า ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปี ถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท วรรคสามบัญญัติว่า ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหนี้ย หรือกระทำกับชายใน

ลักษณะเดียวกันต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 277 วรรคแรก บัญญัติว่า ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท วรรคสาม บัญญัติว่า ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต วรรคสี่ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสามได้กระทำโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหนี้ยหรือกระทำกับเด็กชายในลักษณะเดียวกันหรือได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดหรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

และมาตรา 277 ทวิ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำความผิดตาม 276 วรรคหนึ่งหรือ มาตรา 277 วรรคหนึ่งหรือวรรคสามเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

1. รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

2. ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

เป็นการลงโทษตามมาตรการบังคับทางอาญาที่มีวัตถุประสงค์เป็นการป้องกันทั่วไป (General Prevention) คือ เป็นการลงโทษตามมาตรา 18 แห่งประมวลกฎหมายอาญา กล่าวคือ

เป็นการลงโทษการกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมาย เพื่อให้ผู้กระทำความผิดทราบว่าได้กระทำในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ และให้บุคคลอื่นเห็นว่า หากมีการกระทำเช่นนี้เกิดขึ้น การกระทำนั้นก็จะไม่เป็นที่ยอมรับ บุคคลย่อมจักต้องได้รับโทษจากการกระทำที่ผิดกฎหมาย

เนื่องจากผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราที่มีอาการกามวิตถารเป็นผู้ที่สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้คล้ายกับวิญญูชนทั่วไป และยังเป็นผู้ที่รู้จักผิดชอบชั่วดี มีความสามารถในการกระทำความผิดโดยเจตนา มีความตั้งใจ มีการวางแผน มีแรงจูงใจ มีแรงผลักดันทางเพศ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ผู้กระทำความผิดก็จะเป็นผู้ที่รู้ตัวว่าตนเองมีความผิดปกติทางด้านร่างกายและจิตใจ เพียงแต่ไม่สามารถควบคุมความต้องการของตนเองได้เพราะมีฮอร์โมนเพศที่สูง ส่งผลให้เกิดความต้องการทางเพศที่สูงขึ้นตามมา ซึ่งแตกต่างจากผู้ที่มีจิตบกพร่อง โรคจิตหรือจิตฟั่นเฟือน ที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบหรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ การนำการลงโทษตามมาตรการบังคับทางอาญาที่มีวัตถุประสงค์เป็นการป้องกันทั่วไป (General Prevention) ด้วยการประหารชีวิต จำคุก หรือกักขังตามที่กำหนดไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 เพียงอย่างเดียวไม่ทำให้ปัญหาที่เกิดจากความผิดปกติทางด้านจิตใจหายไป ก่อนที่จะปล่อยผู้กระทำความผิดกลับคืนสู่สังคม ส่งผลให้ไม่สามารถทำให้อัตราการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราลดลง

จากการศึกษากฎหมายในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐฟลอริดา และประเทศสาธารณรัฐเกาหลี พบว่า มีการนำมาตรการบังคับทางอาญาที่มี

วัตถุประสงค์เป็นการป้องกันพิเศษ (Special Prevention) อันเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาใช้เพื่อป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดกลับมากระทำความผิดแบบเดียวกันซ้ำ โดยนำกระบวนการบำบัดรักษาด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศมาใช้เพื่อยับยั้งฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน ซึ่งจะช่วยลดความต้องการทางเพศของผู้กระทำความผิด โดยขั้นตอนการบำบัดต้องผ่านการวินิจฉัยเพื่อที่จะเข้ารับการบำบัดทั้งทางร่างกายและจิตใจ โดยผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ ถึงความพร้อมที่จะรับยา เมื่อผ่านขั้นตอนการวินิจฉัยแล้ว จะเริ่มบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาในขณะที่ผู้กระทำความผิดจำคุกอยู่หรือบำบัดภายหลังมีคำสั่งให้พักการลงโทษหรือปล่อยตัวผู้กระทำความผิด กล่าวคือ เป็นการเตรียมความพร้อมในตัวผู้กระทำความผิดก่อนปล่อยตัวออกสู่สังคม อย่างไรก็ตามการบังคับโทษด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศจะถูกใช้ร่วมกับการรักษาด้วยจิตบำบัดเพื่อให้ได้ผลที่มีประสิทธิภาพสามารถป้องกันการกระทำผิดซ้ำได้

ทั้งนี้ตามความเห็นของผู้เขียนเห็นว่า การบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศเป็นวิธีการที่มีขึ้นเฉพาะสำหรับผู้กระทำความผิดบางราย สิ่งที่ต้องคำนึงถึงก็คือ ตัวผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ เนื่องจากตัวผู้กระทำความผิดเป็นผู้ที่มีลักษณะตามกลุ่มอาการกามวิตถารคือ กลุ่มผู้มีพฤติกรรมทางเพศผิดปกติ แต่ไม่ถึงขนาดโรคจิต ดังนั้นจึงเหมาะสมที่จะได้รับโทษเช่นเดิม ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 มาตรา 277 หรือ 277 ทวิ อันเป็นมาตรการบังคับทางอาญาที่มีวัตถุประสงค์เป็นการป้องกันทั่วไป (General Prevention)

อย่างไรก็ดีการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญาอันเป็นมาตรการบังคับทางอาญาที่มีวัตถุประสงค์เป็นการป้องกันทั่วไป (General Prevention) หากนำมาใช้ร่วมกันกับการบังคับโทษด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศอันเป็นมาตรการบังคับทางอาญาที่มีวัตถุประสงค์เป็นการป้องกันพิเศษ (Special Prevention) จะทำให้สามารถแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ ผู้กระทำความผิดจะได้รับการลงโทษตามกฎหมายประกอบกับได้รับการบำบัดรักษาทางด้านพฤติกรรมที่ผิดปกติ จึงเหมาะสมที่จะใช้มาตรการบังคับทางอาญาดังกล่าวควบคู่กัน ซึ่งจะตรงตามวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไข ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดที่ได้รับโทษแล้ว กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

■ ปัญหาความชอบธรรมในการบังคับโทษโดยใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ

อย่างไรก็ตามแม้การบำบัดรักษาด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศจะเป็นมาตรการที่เหมาะสมในการลดอัตรากระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราซ้ำ แต่ก็เป็นการกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของบุคคล ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลข้างเคียงอันไม่พึงประสงค์ได้ จึงมีปัญหาเรื่องความชอบธรรมในการนำมาใช้อยู่หลายประการ

สรุปเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. ปัญหาการบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศเป็นการรักษาหรือลงโทษ ในประเด็นที่ว่า การบังคับโทษด้วยวิธีการ

ใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศเป็นการลงโทษที่โหดร้ายและผิดปกติหรือเป็นการรักษา ในประเด็นนี้ผู้เขียนเห็นว่า การบังคับโทษด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศไม่เป็นการลงโทษที่โหดร้ายหรือผิดปกติแต่ถือเป็นการรักษา ด้วยเหตุผลที่ว่า ก่อนที่ผู้กระทำความผิดจะถูกบังคับโทษด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศจะต้องผ่านกระบวนการตรวจร่างกายและวินิจฉัยจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านการแพทย์ว่ามีความปลอดภัยที่จะบำบัดด้วยวิธีการดังกล่าวได้ รวมถึงตลอดระยะเวลาของการรักษาผู้กระทำความผิดจะต้องอยู่ภายใต้การดูแลของผู้เชี่ยวชาญทางด้านการแพทย์ และมีการตรวจร่างกายตามแผนการรักษา

เหตุผลอีกประการ คือ การบังคับโทษด้วยวิธีนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ หากไม่ได้รับความยินยอมจากผู้กระทำความผิด ซึ่งถือเป็นการแสดงเจตนาว่าผู้กระทำความผิดเข้าใจถึงผลดี ผลเสีย รวมถึงผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้นได้ ปัจจุบันยา Medroxyprogesterone Acetate (MPA) ในประเทศไทยได้มีการยอมรับโดยราชวิทยาลัยจิตแพทย์แห่งประเทศไทยให้ใช้รักษาผู้ป่วยประเภท Paraphilia หรือกามวิตถารโดยเฉพาะ ซึ่งหมายความว่า การรักษาด้วยวิธีการดังกล่าวเป็นที่ยอมรับจากผู้มีความเชี่ยวชาญที่มีความสามารถในการช่วยแก้ปัญหาความผิดปกติดังกล่าวได้

2. ปัญหาขัดแย้งกับหลักการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 มาตรา 4 บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และ

ความเสมอภาค บรรดาที่ชนชาวไทยเคยได้รับการคุ้มครองตามประเพณีการปกครองประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขและตามพันธกรณีระหว่างประเทศที่ประเทศไทยมีอยู่แล้ว ย่อมได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญนี้”

การให้ความยินยอมที่จะให้ทำการรักษา (Informed Consent to Medical Treatment) เป็นสิทธิความเป็นส่วนตัว (Right to Privacy) ที่สำคัญที่รัฐธรรมนูญมาตรา 4 รับรองไว้

ตามหลักความยินยอม แพทย์ต้องเปิดเผยข้อมูลทุกอย่างแบบตรงประเด็นให้กับผู้ป่วยได้ทราบ ซึ่งประกอบไปด้วยความเสี่ยง ประโยชน์ที่คาดว่าจะผู้ป่วยจะได้รับ ผลที่จะเกิดขึ้นหากไม่ได้รับการรักษา เพื่อขอความยินยอมในการรักษาจากผู้ป่วย

ในประเด็นนี้ผู้เขียนเห็นว่า สาเหตุที่จะส่งผลให้การบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ กล่าวคือการแสดงความยินยอมเข้ารับการรักษาจากผู้กระทำผิด เพราะการบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศเป็นการกระทำที่กระทำต่อเนื้อตัวร่างกาย ซึ่งภายใต้หลักรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐธรรมนูญของนานาอารยประเทศได้ให้การรับรองไว้เป็นสิทธิขั้นพื้นฐาน หลักการแสดงความยินยอมนี้ รวมถึงการที่ผู้กระทำผิดต้องรับรู้ข้อมูลทุก ๆ ด้าน เช่น ผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้ยา ก่อนที่จะมีการตัดสินใจแสดงความยินยอม หากไม่มีความยินยอมจากผู้กระทำผิด วิธีการบังคับโทษเช่นนี้ย่อมเป็นการละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ

3. ปัญหาขัดแย้งกับหลักการว่าด้วยศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights) ได้มีบทบัญญัติให้ความคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไว้ใน ข้อ 1 ซึ่งบัญญัติว่า

“มนุษย์ทั้งหลายเกิดมาอิสระและเท่าเทียมกันทั้งศักดิ์ศรี และสิทธิ ทุกคนได้รับประสิทธิประสาทเหตุผลและมโนธรรม และควรปฏิบัติต่อกันอย่างฉันพี่น้อง”

นอกจากนี้ บทบัญญัติแห่งอนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. 1950 (European Convention on Human Rights) มีบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไว้ว่า

ข้อ 3 บัญญัติว่า “บุคคลใดไม่อาจถูกกระทำทรมาน ไร้มนุษยธรรมหรือการลงโทษอันเป็นการลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์”

ส่วนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 ได้วางหลักการเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไว้ในมาตรา 4 ซึ่งบัญญัติว่า “ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพและความเสมอภาค บรรดาที่ชนชาวไทยเคยได้รับการคุ้มครองตามประเพณีการปกครองประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขและตามพันธกรณีระหว่างประเทศที่ประเทศไทยมีอยู่แล้ว ย่อมได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญนี้” ซึ่งหลักการเหล่านี้เป็นหลักการที่ได้รับการยอมรับจากนานาประเทศ

ดังนั้น ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ (Human Dignity) เป็นหลักการสำคัญของสิทธิมนุษยชนที่กำหนดสิทธิที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ใครจะละเมิด

ไม่ได้ และไม่สามารถถ่ายโอนให้แก่กันได้ สิทธินี้คือสิทธิในการมีชีวิตและมีความมั่นคงในการมีชีวิตอยู่ คนทุกคนที่เกิดมาบนโลกมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ดังนั้นการปฏิบัติต่อกันของผู้คนในสังคมจึงต้องเคารพความเป็นมนุษย์ ห้ามทำร้ายร่างกาย ทรมานอย่างโหดร้าย หรือกระทำการใด ๆ ที่ถือเป็นการเหยียดหยามความเป็นมนุษย์ แต่วิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศแก่ผู้กระทำความผิด เป็นการบำบัดรักษาโดยตรงต่อผู้กระทำความผิด เพื่อยกระดับสามัญสำนึกและสภาพจิตใจที่ผิดปกติของผู้กระทำความผิดให้ขึ้นมาสู่ระดับคนปกติ ก่อนที่จะปล่อยตัวผู้นั้นออกจากการจำคุกเพื่อดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมปกติอีกครั้ง โดยก่อนทำการรักษา ผู้มีหน้าที่ต้องแจ้งประโยชน์ของการได้รับยา รวมถึงผลข้างเคียง ความเสี่ยงทุกอย่าง ที่อาจเกิดขึ้นจากการรับการรักษาให้ผู้กระทำความผิดทราบเพื่อขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิด ผู้เขียนจึงเห็นว่าการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศไม่เป็นการลดคุณค่าของคน อันจะเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

■ บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ผลจากการศึกษาแนวทางวิธีการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ ตามกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐฟลอริดาและกฎหมายประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ผู้เขียนขอเสนอดังต่อไปนี้

1. ควรมีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1 หมวด 3 เรื่องโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย ตามมาตรา 39 โดยการเพิ่ม (6) ดังนี้

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 อาจบัญญัติว่า

“มาตรา 39 วิธีการเพื่อความปลอดภัย

- (1) กักกัน
- (2) ห้ามเข้าเขตกำหนด
- (3) เรียกประกันทัณฑ์บน
- (4) คุมตัวไว้ในสถานพยาบาล
- (5) ห้ามการประกอบอาชีพบางอย่าง
- (6) การบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อ

ควบคุมฮอร์โมนเพศ”

2. ควรมีการบัญญัติกฎหมายเพิ่ม เพื่อที่จะสามารถบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยได้ โดยสาระสำคัญที่จำเป็นจะต้องบัญญัติไว้ คือ ความหมาย หลักเกณฑ์ กระบวนการมีคำสั่ง กำหนดการเริ่มการรักษา อายุความของการบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ รวมถึงมาตรการ การลงโทษเมื่อผู้กระทำความผิดหลบหนีการบำบัดโดยไม่มีเหตุอันควร

ทั้งนี้ผู้เขียนขอเสนอให้บัญญัติเพิ่มไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 ซึ่งอาจบัญญัติได้ดังนี้

2.1 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39/1 บัญญัติว่า “การบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ” คือ การนำการรักษาด้วยวิธีการใช้ยามาปรับใช้กับผู้กระทำความผิดทางเพศเพื่อควบคุมแรงกระตุ้นทางเพศหรือความต้องการทางเพศที่ผิดปกติ ซึ่งจะดำเนินการโดยการใช้อาร่วมกับจิตบำบัด เพื่อให้ผู้นั้นมีความต้องการทางเพศลดลง หรืออยู่ในระดับปกติ”

2.2 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39/2 บัญญัติว่า “ผู้ใดเคยถูกศาลพิพากษาให้มีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหรือได้กระทำ

ความผิดซ้ำ ศาลอาจถือว่าผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิด ตติณียจะพิพากษามีคำสั่งให้รับการบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศก็ได้”

2.3 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39/3 บัญญัติว่า “ก่อนมีคำสั่งบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศผู้นั้นจะต้องได้รับการตรวจร่างกายจากผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ ว่าเป็นผู้มีความพร้อมที่จะรับการบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ”

2.4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39/4 บัญญัติว่า “คำสั่งตามมาตรา 39/4 จะต้องดำเนินการภายใต้คำสั่งของพนักงานอัยการ โดยให้พนักงานอัยการร้องขอต่อศาลให้มีคำสั่งบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ ภายหลังได้รับความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์”

2.5 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39/5 บัญญัติว่า “ศาลจะต้องพิจารณาถึงความจำเป็นในการออกคำสั่งบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงแห่งคดี”

2.6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39/6 บัญญัติว่า “เมื่อมีคำสั่งบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ พนักงานอัยการอาจมีคำสั่งให้อธิบดีกรมคุมประพฤติในเขตอำนาจ ทำการสอบสวนเท่าที่จำเป็น เช่น เรื่อง แรงจูงใจในการก่ออาชญากรรม ความสัมพันธ์ ที่มีต่อเหยื่อ สภาวะจิตใจที่อาจก่อให้เกิดการ กระทำความผิดซ้ำ ฯลฯ”

อธิบดีกรมคุมประพฤติที่ถูกร้องขอตามวรรคแรกมีอำนาจมอบหมายให้เจ้าพนักงาน คุมประพฤติมีอำนาจสอบสวนแทน

ทั้งนี้เจ้าพนักงานคุมประพฤติที่ได้รับ

มอบหมายจะต้องทำการสอบสวนในเรื่องสำคัญ โดยไม่รอช้า พร้อมทั้งส่งสำนวนแก่พนักงาน อัยการ”

2.7 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39/7 บัญญัติว่า “เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ต้อง อธิบายถึงประสิทธิภาพ ผลข้างเคียง รวมถึง ขั้นตอนและกระบวนการ ให้แก่ผู้นั้นทราบก่อน ที่จะดำเนินการตามคำสั่ง เมื่อผู้นั้นยินยอมให้แสดง เป็นลายลักษณ์อักษร”

2.8 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39/8 บัญญัติว่า “ให้เจ้าพนักงานคุมประพฤติ ดำเนินการตามคำสั่งบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อ ควบคุมฮอร์โมนเพศภายในสองเดือนก่อนที่ ผู้นั้นจะถูกส่งไปยังสถาบันอื่นหรือก่อนที่ผู้นั้น พ้นโทษในกรณีพักการลงโทษ”

2.9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39/9 บัญญัติว่า “เมื่อพ้นระยะเวลาสิบปีนับแต่ วันที่มีคำสั่งบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุม ฮอร์โมนเพศ แต่ยังมีได้มีการดำเนินการกับผู้นั้น ผู้นั้นย่อมได้รับการยกเว้นเพราะเหตุอายุความ”

2.10 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39/10 บัญญัติว่า “คำสั่งบำบัดด้วยวิธีการ ใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศสิ้นสุดลงเมื่อ ครบกำหนดระยะเวลาการรักษาหรือครบกำหนด ระยะเวลาคุมประพฤติ หรือมีการยกเลิก กฎหมาย”

2.11 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39/11 บัญญัติว่า “ถ้าผู้นั้นหลบหนีหรือไม่มา รายงานตัวภายใน 10 วัน นับแต่การสิ้นสุดการ บังคับโทษ หรือการพักการลงโทษ หรือได้การ คุมประพฤติ หรือย้ายถิ่นที่อยู่ หรือเดินทางใน ประเทศมากกว่า 7 วัน หรือเดินทางออกนอก ประเทศ โดยไม่แจ้งเจ้าพนักงานคุมประพฤติ

โดยไม่มีเหตุอันควรต้องระวางโทษปรับเป็นจำนวนเงิน บาท”

ทั้งนี้ผู้เขียนเห็นควรพิจารณาในประเด็นตัวที่ใช้ในการบำบัดและผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายร่วมด้วย

3. การแก้ไขและเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญามาตรา 39 ที่กล่าวมาแล้วนั้น เนื่องจากเป็นกฎหมายที่อาจรทบต่อเนื้อตัวร่างกายของผู้กระทำความผิด ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องในการบังคับใช้กฎหมายทุกคน จะต้องปฏิบัติด้วยความรอบครอบ และถือเอาเจตนารมณ์ของการบัญญัติกฎหมายว่ามีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ประกอบกับเพื่อป้องกันสังคม จึงมีความจำเป็นที่ต้องถือเอาความยินยอมที่จะรับการบำบัดของผู้กระทำความผิดเป็นสาระสำคัญก่อนที่จะเริ่มดำเนินการ

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนขออัญเชิญพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ซึ่งพระราชทานแก่ปวงชนชาวไทยในโอกาสขึ้นปีใหม่ พุทธศักราช 2533 มาพิจารณาประกอบข้อเสนอแนะ ความว่า

“...การแก้ปัญหา นั้น ถ้าไม่ทำให้ถูกเหตุถูกทาง ด้วยความรอบคอบระมัดระวัง มักจะกลายเป็นการเพิ่มปัญหาให้มากและยุ่งยากขึ้น แต่ละฝ่ายจึงควรจะต้องตั้งใจพยายามทำความเข้าใจให้กระจ่างและเที่ยงตรง เพื่อจักได้สามารถเข้าใจปัญหา และเข้าใจกันและกันอย่างถูกต้อง ความเข้าใจที่ถูกต้องแนชัดนี้จะช่วยให้เล็งเห็นแนวทางปฏิบัติแก้ไขอันเหมาะสมซึ่งจะนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกประการหนึ่งอันเป็นข้อสำคัญ ทุกฝ่ายจะต้องตระหนักในใจเสมอว่าประโยชน์ส่วนรวมนั้นเป็นประโยชน์ที่แต่ละคนพึงยึดถือเป็นเป้าหมายหลักในการ

ปฏิบัติตนและปฏิบัติงาน เพราะเป็นประโยชน์ที่ยั่งยืนแท้จริง ซึ่งทุกคนมีส่วนได้รับทั่วถึงกัน ...”

■ บรรณานุกรม

ภาษาไทย

คณิต ฒ นคร. (2556). **กฎหมายอาญาภาคทั่วไป** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2538). “มุมมองความผิดเกี่ยวกับเพศ,” วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ.

ธานี วรภัทร์. (2553). **กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษจำคุก** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

ธานี วรภัทร์. (2557). **หลักกฎหมาย มาตรการบังคับทางอาญา** (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

ธานี วรภัทร์. (2552). **กฎหมายบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย: การบังคับโทษจำคุก** (ดุสิตนิพนธ์ปริญาดุสิตบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557.

วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์. (2532). **นิติเวชศาสตร์**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

แสวง บุญเฉลิมวิภาส. (2555). **กฎหมายใหม่ทางนิติเวชศาสตร์ นิติวิทยาศาสตร์ และการแพทย์เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม** (เอกสารสรุปการสัมมนา).

ไอเอ็นเอ็นนิวส์. (2556, 25 ธันวาคม). **บทเรียนที่ถูกลืมจากกรณีน้องการ์ตูน**. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2557, จาก <http://www.innnews.co.th/shownews/show?>

newscode=504202

ไทยรัฐ. (2556, 17 ธันวาคม). “คำสารภาพ
ฆาตกร” ไอ้หนูย’ ฆาตกรต่อเนื่อง ‘ฆ่าข่มขืน’
น้องการ์ตูน” พลิกแพมอาชญากรรม. สืบค้น
5 พฤษภาคม 2557, จาก [http://www.
thairath.co.th/content/389724](http://www.thairath.co.th/content/389724)

วิไลวรรณ บุญลอย. (2556). **ศักดิ์ศรีความ
เป็นมนุษย์ของผู้ต้องโทษประหารชีวิต**
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทนิติศาสตร์). กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ภาษาต่างประเทศ

Act on Pharmacologic Treatment of Sex
offenders Sexual Impulses. Republic of
Korea.

Advice to help you cope with side effects of
prostate cancer treatment. (2012, May 24).
Retrieved July 28, 2015, from [www.
vatchainan2.blogspot.com](http://www.vatchainan2.blogspot.com)

California Penal Code.

Charles L. Scott and Trent Holmberg.
“Castration of Sex Offenders: Prisoners
Rights Versus Public Safety,” **The journal
of the American Academy of Psychiatry
and the Law.**

European Convention on Human Rights
1950.

Peter J. Gimino III. (1997). **Mandatory
Chemical Castration for Perpetrators of
Sex Offenses Against Children: Following
California’s Lead.** California: Pepperdine
Law Review. Copyright 1997 by Pepperdine
University

Samantha Vaillancourt. (2012). **Chemical
Castration: How a Medical Therapy
Became Punishment and the Bioethical
Imperative to return to a rehabilitative
model for Sex Offender.** United States of
America copyright 2012 by Wake Forest
University.

Thomas Douglas, Pieter Bonte, Farah
Focquaert, Katrien Devolder, Sigrid Sterckx.
**Coercion, Incarceration, and Chemical
Castration: An Argument From Autonomy**
(p.393), by 2013. Copyright 2013 by The
Author(s) 2013.

Till Amelung, Laura F. Kuhle, Anna Konrad,
Alfred Pauls, Klaus M. Beier. **Androgen
deprivation therapy of self-identifying,
help-seeking pedophiles in the
dunkelfeld.** (p. 1), Copyright 2012 by
Institute of Sexology and Sexual Medicine,
Charité Center for Health and Human
Sciences, Charité — Universitätsmedizin
Berlin, Berlin, Germany. The Florida
Statutes. Universal declaration of Human
Rights 1948.

